

No desitjaràs la cadira del teu soci

En poc temps el Govern de la Generalitat de Catalunya ha viscut crisis prou importants. Unes convulsions que han posat de manifest que, malgrat ser socis, els partits que avui integren el Govern català no deixen de vigilar-se els moviments i no obliden que, tot i els pactes, continuen sent adversaris.

El diumenge dia 16 de maig es van reunir el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, i el secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, al despatx presidencial. Era el primer cop que els dos polítics es trobaven oficialment des que el dirigent republicà sortí del Govern de Catalunya, després de fer-se pública la seva trobada amb ETA.

L'entrevista oficial va ser precedida d'una altra reunió per preparar el terreny, segons va fer públic més tard Catalunya Ràdio. La trobada entre Maragall i Carod es produïa en plena ebullició per la polèmica de l'informe anònim sobre els mitjans de comunicació, que CiU va filtrar a la premsa. Però a banda de pretendre introduir calma en la tempesta, la reunió també havia de servir per a recuperar certa normalitat en les relacions entre els dos partits principals del Govern català, tocades des de la sortida de Carod-Rovira de l'executiu.

La incomoditat imprevista. La situació amb què es troba ara l'anomenat tripartit no havia estat mai imaginada pels signants de l'acord. Avui, a banda de les crisis pel famós informe filtrat per CiU, que ha acabat accelerant les iniciatives de remodelació de la política en matèria de comunicació, els dos partits principals miren de mantenir un to cordial però vigilant-se de prop.

La sortida de Govern del secretari general d'ERC va desllorigar les estratègies de la formació independentista, que veia que el seu líder quedava exclòs de la plataforma institucional que comportava el fet de ser el segon de l'executiu català. Amb la sortida de Josep-Lluís

Carod-Rovira es creia també l'equilibri entre les tres formacions del Govern català. Especialment, el PSC en sortia reforçat, i ho feia en detriment dels republicans, que veien com "la clau" del Govern que havien mostrat a les seves mans ara se l'havien de desar a la butxaca, si no la volien perdre.

Ara bé, també el partit majoritari del Govern, el PSC, s'ha vist en un context imprevist. Si ERC perdia inicialment lideratge polític dins del Govern —amb la sortida de Carod de la Conselleria en Cap—, els socialistes també han observat amb preocupació l'increment de la llibertat de moviment de què ara disposa el secretari general dels republicans. Tant és així que en la reunió de la setmana passada entre Pasqual Maragall i Josep-Lluís Carod-Rovira, a més de conversar sobre les possibilitats d'aconseguir que el català sigui una llengua reconeguda per la nova Constitució europea, el president de la Generalitat va mostrar un interès inusual per conèixer l'activitat política del qui va ser el seu primer conseller en cap.

Entre alguns sectors del PSC no agrada la idea que durant la resta de la legislatura Carod-Rovira pugui anar campant lliurement, sense els lligams i controls que comporta formar part d'un executiu de coalició, de manera que pugui reforçar, progressivament, la seva imatge de futur candidat a la Generalitat. Fins i tot, tenint en compte els resultats electorals del passat 14 de maig, en les eleccions legislatives espanyoles, i davant l'increment electoral dels republicans, alguns sectors socialistes —tot i que minoritaris, val a dir— han arribat a defensar la possibilitat de plantejar a mitjà

El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va rebre el secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, el passat dilluns 10 de maig. Era la primera trobada oficial entre els dos polítics des que el líder republicà va haver de deixar l'executiu català, després de la seva trobada amb EYA.

termini la reincorporació del dirigent d'ERC a l'executiu. Els partidaris d'aquest gest consideren que la presència de Carod reforçaria el Govern, alhora que lligaria de més a prop l'activitat del dirigent republicà. Avui per avui, però, tot i que en política catalana no es poden fer prediccions, aquesta opció no deixa de ser anecdòtica. Sí que serveix, però, per a il·lustrar les reticències i recels que hi ha entre els socis de la coalició de Govern.

Marcar espai. L'episodi que ha generat el polèmic informe dels mitjans també ha posat de manifest els punts de fricció en el si del tripartit. Més enllà de l'autoria, durant aquests dies han circulat acusacions creuades entre les formacions de govern sobre les hipòtesis de l'origen de la filtració. En aquesta crisi, després d'uns titubejos inicials, ERC ha lluitat per no deixar caure de l'executiu el secretari de Comunicació del Govern, Miquel Sellarès, que fou nomenat pel mateix Josep-Lluís Carod-Rovira. El cessament d'aquest càrrec, com havia

Tant el PSC com ERC i ICV-EUiA consideren que les tensions entre socis d'un govern són lògiques

deixat entreveure el mateix president Maragall, hauria debilitat, segurament, el pes dels republicans a la Conselleria de Presidència, i hagués reforçat, probablement, el paper d'Ernest Maragall, germà del president, i del seu home de confiança, el director general de Difusió, Jordi Mercader. Davant d'aquest possible escenari, ERC va tancar files i va advertir que si es deixava caure l'actual secretari de Comunicació haurien de cessar altres càrrecs també del Departament.

Si la política de comunicació ha estat un centre de tensió, la cultura també. La sortida del Govern balear de l'Institut Ramon Llull, així com la renúncia inicial de l'executiu català a participar a la Fira del Llibre de Guadalajara, a Mèxic —la segona més important del món— per

fer-ho conjuntament amb el pavelló espanyol, han aixecat molta polseguera i han situat la Conselleria de Cultura, en mans de Caterina Mieras (PSC), en el centre de diverses crítiques. D'aquesta manera, la política cultural podria esdevenir un altre punt de tensió entre els socis.

Tot i això, tant el PSC com ERC i ICV-EUiA consideren que aquestes tensions són lògiques, tal com passa en molts països europeus de llarga tradició democràtica. I més si es té en compte que es viu un procés polític d'adaptació del govern (perquè aquest és nou i de coalició).

Caldrà veure quant temps dura aquest període d'aprenentatge.

Enric Rimbau